

Sygn.akt III AUa 1131/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 maja 2013r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Barbara Orechwa-Zawadzka (spr.)

Sędziowie: SA Dorota Elżbieta Zarzecka

SO del. Piotr Prusinowski

Protokolant: Barbara Chilimoniuk

po rozpoznaniu w dniu 7 maja 2013 r. w Białymstoku

sprawy z wniosku Wójta Gminy G.

przy udziale zainteresowanej A. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

o zwrot nienależnie pobranych świadczeń

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

od wyroku Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Białymstoku V Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 27 września 2012 r. sygn. akt V U 1337/12

I. **oddala apelację;**

II. **zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. na rzecz Wójta Gminy G. kwotę 120 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za II instancję.**

Sygn. akt III AUa 1131/12

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. decyzją z dnia 3 lipca 2012 roku, wydaną na podstawie przepisów ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2009 roku, Nr 205, poz. 1585 ze zm.), zobowiązał pracodawcę Urząd Gminy w G. do zwrotu nienależnie pobranych przez A. K. świadczeń za okres od dnia 1 listopada 2011 roku do dnia 6 lutego 2012 roku w kwocie 2.677,33 złotych i odsetek za okres od dnia 17 stycznia 2012 roku do dnia 3 lipca 2012 roku w kwocie 157,25 złotych. Organ rentowy wskazał, że A. K. wypłacono bezpodstawnie rentę z tytułu niezdolności do pracy za okres przebywania w/w na zasiłku chorobowym.

Wójt Gminy G. w odwołaniu od powyższej decyzji domagał się jej zmiany i ustalenia braku obowiązku zwrotu wypłaconego świadczenia.

Postanowieniem Sądu Okręgowego w Białymstoku z dnia 23 sierpnia 2012 roku na podstawie art. 477¹¹ k.p.c. A. K. została wezwana do udziału w sprawie w charakterze zainteresowanej.

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Białymstoku, po rozpoznaniu powyższego odwołania, wyrokiem z dnia 27 września 2012 roku zmienił zaskarżoną decyzję i ustalił, że Urząd Gminy w G. nie jest zobowiązany do zwrotu na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. nienależnie pobranych świadczeń za okres od dnia 1 listopada 2011 roku do dnia 2 lutego 2012 roku. Z ustaleń Sądu I instancji wynika, że A. K. w dniu 3 listopada 2011 roku zwróciła się do pracodawcy Urzędu Gminy G. z wnioskiem o wydanie zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu Rp-7 za lata 2004-2010. Urząd Gminy w G. w zaświadczeniu Rp-7 wystawionym w dniu 28 listopada 2011 roku wskazał, że zainteresowana jest zatrudniona od dnia 22 marca 2004 roku do chwili obecnej. Jednocześnie wyszczególnił wynagrodzenia, wynagrodzenia za czas niezdolności do pracy oraz inne świadczenia z ubezpieczenia społecznego wypłacone zamiast wynagrodzenia za lata 2004-2010. Do zaświadczenia w/w zakład pracy dołączył załącznik o wypłaconych za powyższy okres świadczeniach z tytułu choroby i macierzyństwa. Na podstawie decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. z dnia 11 stycznia 2012 roku przyznano A. K. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 1 listopada 2011 roku. Z dniem 6 lutego 2012 roku z umowa o pracę zainteresowanej z Urzędem Gminy G. została rozwiązana na podstawie porozumienia stron. Zgodnie z dalszymi ustaleniami Sądu Okręgowego w dniu 30 marca 2012 roku A. K. złożyła do organu rentowego wnioski o przeliczenie świadczenia, do którego dołączyła zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu Rp-7 z dnia 1 marca 2012 roku, w załączniku do którego zakład pracy wskazał okresy przebywania przez nią na zasiłku chorobowym w latach 2011-2012. W związku z przedłożeniem powyższego zaświadczenia organ rentowy na podstawie decyzji z dnia 25 czerwca 2012 roku uchylił wcześniejsze decyzje z dnia 11 stycznia 2012 roku oraz z dnia 31 stycznia 2012 roku i przyznał zainteresowanej prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 7 lutego 2012 roku, tj. od zaprzestania pobierania zasiłku chorobowego. Sąd I instancji wskazując na treść art. 84 ust. 6 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2009 roku, Nr 205, poz. 1585 ze zm.) stwierdził, iż przepis ten znajduje zastosowanie w sytuacji, w której pobranie nienależnych świadczeń zostało spowodowane przekazaniem przez płatnika składek lub inny podmiot nieprawdziwych danych mających wpływ na prawo do świadczeń, a jednocześnie nie można stwierdzić odpowiedzialności osoby, której świadczenie wypłacono, bowiem nie można uznać, że pobrała je nienależnie w rozumieniu art. 84 ust. 1 i 2 w/w ustawy. Celem regulacji wynikającej z art. 84 ust. 6 w/w ustawy jest umożliwienie organowi rentowemu odzyskania świadczeń, które – bez jego winy – zostały wypłacone, bądź zawyżone, a nie ma przy tym podstaw, aby uznać, że pobierająca je osoba zobowiązana byłaby do ich zwrotu w myśl zasad wynikających z art. 84 ust. 1 i 2 w/w ustawy. Organ rentowy ma w takiej sytuacji podstawy do żądania zwrotu nadpłaconych kwot od odpowiedzialnego za zaistnienie takiej sytuacji płatnika lub innego podmiotu, którego nieprawdziwe informacje doprowadziły do wypłacenia nienależnych świadczeń. Z dalszych wywodów Sądu Okręgowego wynika, iż zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu wystawione według wzoru ustalonego przez ZUS (Rp-7) stanowi środek dowodowy stwierdzający wysokość zarobku lub dochodu przyjmowanego do podstawy wymiaru emerytury lub renty, stosownie do § 20 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń (Dz. U. z 1983 roku, Nr 10, poz. 49 ze zm.). Z treści powyższego przepisu nie wynika, aby zawarte w zaświadczeniu stwierdzenie co do wysokości wynagrodzenia miało charakter wiążący i nie podlegało kontroli organów przyznających świadczenie i ustalających jego wysokość. Zaświadczenie to nie jest dokumentem urzędowym w rozumieniu art. 244 § 1 i 2 k.p.c., gdyż podmiot wydający to zaświadczenie nie jest organem wykonującym zadania z zakresu administracji państwowej, a tylko dokumenty wystawione przez te organy stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone. Zdaniem Sądu I instancji ZUS jako organ uprawniony do przyznania świadczeń z ubezpieczenia społecznego i ustalania wysokości tych świadczeń miał obowiązek dokonania kontroli przedłożonego zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu (Rp-7) nie będącego dokumentem urzędowym, lecz – prywatnym. Sposób sporządzenia przez zakład pracy dokumentu z dnia 28 listopada 2011 roku, tj. wyodrębnienie w tabeli kwotowo wyłącznie wynagrodzeń za lata 2004-2010 oraz treść załącznika do tego zaświadczenia, zdaniem Sądu Okręgowego, już z dniem jego wpływu do organu rentowego winny skłonić do dokonania weryfikacji przez ten organ okresów przebywania przez A. K. na zasiłku chorobowym w 2011 roku. Mając na uwadze treść w/w zaświadczenia ZUS winien był zwrócić się do wystawiającego

go podmiotu, tj. Urzędu Gminy w G. o wyjaśnienie wątpliwości. Nadto Sąd I instancji stwierdził, że organ rentowy, przyznając A. K. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy (na podstawie decyzji z dnia 11 stycznia 2012 roku), posiadał informacje o przebywaniu przez zainteresowaną na zwolnieniach lekarskich w latach 2011-2012. Urząd Gminy w G. jako płatnik składek przekazuje bowiem organowi rentowemu co miesiąc imienne raporty (...) informujące o przerwach w zatrudnieniu pracownika jak i o kwotach świadczeń wypłaconych z tego tytułu. Dodatkowo, stosownie do art. 58 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 2010 roku, Nr 77, poz. 512 ze zm.), wystawiający zaświadczenie lekarskie przesyła oryginał tego zaświadczenia w ciągu 7 dni od dnia jego wystawienia bezpośrednio do terenowej jednostki organizacyjnej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Organ rentowy nie wykorzystał powyżej wskazanych możliwości weryfikacji danych zawartych w zaświadczeniu Rp-7 z dnia 28 listopada 2011 roku. Stąd, zdaniem Sądu I instancji, do bezpodstawnej wypłaty świadczenia w kwocie wskazanej w zaskarżonej aktualnie decyzji organu rentowego z dnia 3 lipca 2012 roku doszło nie z winy zakładu pracy, lecz z winy organu rentowego, na którym spoczywał obowiązek ustalenia przebywania przez zainteresowaną na zasiłku chorobowym w latach 2011-2012. Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy jak w sentencji wyroku orzekł na podstawie art. 477⁽¹⁴⁾ § 2 k.p.c.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. zaskarżył powyższy wyrok w całości zarzucając mu naruszenie:

- przepisów prawa materialnego, tj. art. 84 ust. 6 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2009 roku, Nr 205, poz. 1585 ze zm.) poprzez przyjęcie przez Sąd, iż Urząd Gminy w G. nie jest zobowiązany do zwrotu na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. nienależnie pobranych świadczeń za okres od dnia 1 listopada 2011 roku do dnia 6 lutego 2012 roku, w sytuacji, gdy wystawił on zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu zawierające nieprawidłowe dane dotyczące pobieranego przez A. K. zasiłku chorobowego,

- przepisów postępowania, tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie przez Sąd ustaleń faktycznych, sprzecznych z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, polegających na przyjęciu, iż nie zachodzą podstawy do zastosowania przepisu art. 84 ust. 6 w/w ustawy i żądania zwrotu nienależnie pobranych świadczeń od płatnika składek.

Wskazując na powyższe zarzuty organ rentowy wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Rozpoznając niniejszą sprawę Sąd Okręgowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych i prawnych oraz przez ich przyzmat dokonał słusznych wywodów w przedmiocie bezzasadności decyzji organu rentowego zobowiązującej Urząd Gminy w G. do zwrotu nienależnie pobranych przez A. K. świadczeń za okres od dnia 1 listopada 2011 roku do dnia 6 lutego 2012 roku według przepisów ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2009 roku, Nr 205, poz. 1585 ze zm.).

Nie było okolicznością sporną to, że Urząd Gminy w G. w wystawionym na prośbę zainteresowanej A. K. zaświadczeniu Rp-7 z dnia 28 listopada 2011 roku oraz w załączniku do tego zaświadczenia wskazał dane dotyczące wynagrodzeń, wynagrodzeń za czas niezdolności do pracy, innych świadczeń z ubezpieczenia społecznego wypłaconych zamiast wynagrodzenia oraz świadczeń z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa za lata 2004-2010, poświadczając jednocześnie, że jest ona zatrudniona od dnia 22 marca 2004 roku do chwili obecnej. Zaniechał natomiast wskazania powyższych danych za rok 2011.

Opierając się na treści powyższego zaświadczenia Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. decyzją z dnia 11 stycznia 2012 roku przyznał A. K. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 1 listopada 2011 roku, w sytuacji gdy do dnia 6 lutego 2012 roku, tj. do dnia rozwiązania umowy o pracę była ona niezdolna do pracy z powodu choroby (pobierając z tego tytułu początkowo wynagrodzenie na podstawie przepisów kodeksu pracy, następnie zaś zasiłek chorobowy na podstawie przepisów ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa).

Kwestią sporną w niniejszej sprawie było, czy w przedmiotowej sytuacji zaszyły przesłanki do zastosowania art. 84 ust. 6 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2009 roku, Nr 205, poz. 1585 ze zm.) i zobowiązania Urzędu Gminy w G. jako płatnika składek do zwrotu nienależnie pobranych przez A. K. świadczeń za okres od dnia 1 listopada 2011 roku do dnia 6 lutego 2012 roku.

Stosownie do art. 84 ust. 6 w/w ustawy jeżeli pobranie nienależnych świadczeń zostało spowodowane przekazaniem przez płatnika składek lub inny podmiot nieprawdziwych danych mających wpływ na prawo do świadczeń lub na ich wysokość, obowiązek zwrotu tych świadczeń wraz z odsetkami, o których mowa w ust. 1, obciąża odpowiednio płatnika składek lub inny podmiot.

Zgodnie z przeważającym stanowiskiem doktryny uregulowanie przepisu art. 84 ust. 6 w/w ustawy odnosi się do przypadków, w których płatnicy składek lub inne podmioty wystawili nieprawdziwe dokumenty, stanowiące przyczynę wydania wadliwego rozstrzygnięcia przez organ rentowy lub sąd. Podstawą odpowiedzialności płatników składek lub innych podmiotów jest ustalenie, że wystawienie dokumentów zawierających nieprawdziwe dane nastąpiło na skutek ich świadomego działania lub rażącego niedbalstwa („Ustawa o systemie ubezpieczeń społecznych. Komentarz”, red. B. Gudowska, J. Strusińska-Żukowska, C.H. Beck, Warszawa 2011).

Zgodnie zaś z poglądem wyrażonym w wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 9 grudnia 2008 roku w sprawie o sygn. akt III AUa 1227/08 (lex numer 552001) nie każde przekazanie nieprawdziwych danych skutkować musi automatycznie obowiązkiem zwrotu bezpodstawnie wypłaconego świadczenia, lecz jedynie przekazanie takich danych, które musiały doprowadzić do niesłusznej wypłaty świadczenia, bądź zawyżenia jego wysokości. Zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu wystawione według wzoru ustalonego przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych (Rp-7) stanowi dla pracowników środek dowodowy stwierdzający wysokość zarobku przyjmowanego do podstawy wymiaru emerytury lub renty, a to zgodnie z treścią § 20 pkt 1 rozporządzenia z 1983 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń (Dz. U. z 1983 roku, Nr 10, poz. 49 ze zm.). Zakład Ubezpieczeń Społecznych jako organ uprawniony do przyznania świadczeń z ubezpieczeń społecznych i ustalania wysokości tych świadczeń ma obowiązek dokonania kontroli przedłożonego zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu (Rp-7) stanowiącego nie dokument urzędowy, a prywatny.

W każdym przypadku, czyli nawet w przypadku ewentualnego podania przez odwołującego nieprawdziwych danych, pozwany organ rentowy - jako organ administracji publicznej odpowiedzialny za wypłatę świadczeń z ubezpieczeń społecznych - nie jest zwolniony z dokładnego, merytorycznego zbadania kierowanej do niego dokumentacji (wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu w wyroku z dnia 23 lipca 2009 roku w sprawie o sygn. akt III AUa 448/09 (lex numer 628256)).

Na uwagę zasługuje również pogląd Sądu Apelacyjnego w Katowicach wyrażony w wyroku z dnia 6 grudnia 2001 roku w sprawie o sygn. akt III AUa 768/01 (lex numer 74577), zgodnie z którym pobranie nienależnych świadczeń emerytalnych przez pracownika spowodowane było nie tylko błędem pracodawcy, ale i organu rentowego, nie może ów organ wydać decyzji zobowiązującej pracodawcę do zwrotu pobranych świadczeń.

Sąd Apelacyjny rozpoznający niniejszą sprawę w pełni podziela powyższe stanowisko, zgodnie z którym nie każde przekazanie przez płatnika składek nieprawdziwych danych skutkuje zastosowaniem wobec pracodawcy sankcji wynikającej z art. 84 ust. 6 w/w ustawy w postaci obowiązku zwrotu nienależnie pobranych świadczeń przyznanych wskutek przekazania przez płatnika tychże danych.

W pierwszej kolejności stwierdzić należy, iż w realiach przedmiotowej sprawy nie sposób jest uznać, że do przekazania przez zakład pracy nieprawdziwych danych doszło wskutek świadomego działania lub rażącego niedbalstwa. Zainteresowana A. K. we wniosku o wydanie przez zakład pracy zaświadczenia z dnia 3 listopada 2011 roku wyraźnie wskazała, iż prosi o wystawienie powyższego dokumentu za lata 2004-2010 (k. 5). Zakład pracy uczynił zadość tak sformułowanemu wnioskowi pracownicy, wystawiając zaświadczenie Rp-7 z dnia 28 listopada 2011 roku oraz załącznik do tego zaświadczenia z danymi wyłącznie za lata 2004-2010 (bez jakichkolwiek informacji

odnośnie wynagrodzeń, wynagrodzeń za czas niezdolności do pracy, innych świadczeń z ubezpieczenia społecznego wypłaconych zamiast wynagrodzenia oraz świadczeń z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa za rok 2011). Jednocześnie Urząd Gminy w G. wskazał, że zainteresowana jest zatrudniona od dnia 22 marca 2004 roku do nadal. Sąd Apelacyjny podzielił spostrzeżenie Sądu I instancji, iż sam już sposób wypełnienia przez zakład pracy formularza w ten sposób, że nie zawierał on żadnych danych za rok 2011 (podczas, gdy w roku tym zainteresowana nadal pozostawała w zatrudnieniu) winien był skłonić organ rentowy do podjęcia czynności wyjaśniających i zwrócenia się do Urzędu Gminy G. o podanie brakujących danych. Ustalenie bowiem tego, czy A. K. była niezdolna do pracy wskutek choroby (za który to czas otrzymała wynagrodzenie lub zasiłek chorobowy) w roku 2011 miało znaczenie dla rozstrzygnięcia przez ten organ, od jakiej daty należało przyznać zainteresowanej prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy (przy spełnieniu wszystkich przesłanek do przyznania prawa do dochodzonego świadczenia). Jak stanowi bowiem art. 100 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 roku, Nr 153, poz. 1227 ze zm.) jeżeli ubezpieczony pobiera zasiłek chorobowy, świadczenie rehabilitacyjne lub wynagrodzenie za czas niezdolności do pracy wypłacane na podstawie przepisów Kodeksu pracy, prawo do emerytury, renty z tytułu niezdolności do pracy lub renty szkoleniowej powstaje z dniem zaprzestania pobierania tego zasiłku, świadczenia lub wynagrodzenia.

Zdaniem Sądu II instancji organ rentowy, wbrew swoim twierdzeniom, w dacie przyznawania A. K. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (tj. w dniu 11 stycznia 2012 roku) posiadał informacje o tym, iż zainteresowana od dnia 26 września 2011 roku przebywa na zwolnieniu lekarskim – (...). Powyższa okoliczność wynika jednoznacznie z wywiadu zawodowego sporządzonego przez lekarza orzecznika ZUS z dnia 9 grudnia 2011 roku (k. 3 dokumentacji lekarskiej ZUS). Pomimo tego prawo do świadczenia rentowego zostało przyznane zainteresowanej od dnia 1 listopada 2011 roku. Pełnomocnik organu rentowego na rozprawie apelacyjnej podnosił, że w sytuacji, kiedy za czas niezdolności do pracy wypłacane jest przez pracodawcę wynagrodzenie na podstawie przepisów kodeksu pracy, płatnik – pracodawca zatrudniający co najmniej 20 ubezpieczonych - przekazuje za pracownika składkę, której podstawa wymiaru została pomniejszona o kwoty wypłaconego wynagrodzenia za czas niezdolności do pracy. Wywodził z tego, iż organ rentowy w tym okresie nie posiada informacji, że pracownik jest niezdolny do pracy. Z powyższą argumentacją nie sposób się jednak zgodzić. Co miesiąc pracodawca jako płatnik składek za pracownika przekazuje do ZUS miesięczny imienny raport osoby ubezpieczonej ZUS RMUA, z którego wynika, informacja o korzystaniu ze zwolnienia od pracy z powodu choroby. Nadto art. 58 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 2010 roku, Nr 77, poz. 512 ze zm.) nakłada na lekarza wystawiającego zaświadczenie lekarskie ((...)) obowiązek przesłania oryginału tego zaświadczenia w ciągu 7 dni od dnia jego wystawienia bezpośrednio do terenowej jednostki organizacyjnej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

Pełnomocnik organu rentowego przyznał, że lekarze orzecznicy ZUS pracujący w wydziale orzecznictwa lekarskiego organu rentowego, który zajmuje się dokonywaniem kontroli zwolnień lekarskich, mają wiedzę o korzystaniu przez ubezpieczonych ze zwolnień lekarskich. Zgodnie zaś z dalszymi twierdzeniami pełnomocnika ZUS informacje odnośnie składek przekazanych za konkretnego ubezpieczonego znajdują się w bazie danych dotyczących składek na ubezpieczenia społeczne. Pracownicy zajmujący się przyznawaniem świadczeń emerytalno-rentowych korzystają natomiast z innej bazy danych, w której to brak jest danych odnośnie tychże składek. Powyższa argumentacja w żadnym wypadku nie zasługuje na akceptację. Wewnętrzna organizacja pracy ZUS polegająca na tym, iż pracownik zajmujący się wydawaniem decyzji w przedmiocie wniosków ubezpieczonych o przyznanie świadczeń emerytalno-rentowych nie ma dostępu do bazy zwolnień lekarskich, nie ma znaczenia dla dokonania oceny, czy ZUS jako organ rozumiany całościowo, posiadał wiedzę na temat przebywania przez ubezpieczonego na zwolnieniu lekarskim.

Reasumując, w ocenie Sądu Apelacyjnego, pracodawcy zainteresowanej przekazującemu ZUS nieprawdziwe dane nie sposób jest przypisać świadomego działania ani rażącego niedbalstwa w powyższym zakresie. Do tego organ rentowy w ramach swoich struktur posiadał informacje o przebywaniu przez zainteresowaną A. K. na zwolnieniu lekarskim w okresie mającym znaczenie dla jej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W ostatniej zaś kolejności stwierdzić należy, że z treści samego zaświadczenia Rp-7 ZUS winien zorientować się, że nasuwa ono istotne wątpliwości i należy

zwrócić się do pracodawcy zainteresowanej w celu wyjaśnienia, czy w roku 2011 korzystała ona ze świadczeń z tytułu choroby.

Z powyższych względów Sąd II instancji podziela stanowisko Sądu Okręgowego, uznającego, że w przedmiotowej sytuacji brak było podstaw do zastosowania art. 84 ust. 6 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych

Zarzuty apelacyjne okazały się więc nieuzasadnione.

Końcowo należało wskazać, iż Sąd Apelacyjny dostrzega, że zaskarżona decyzja dotyczyła nienależnie pobranych świadczeń za okres od dnia 1 listopada 2011 roku do dnia 6 lutego 2012 roku, natomiast wyrok Sądu I instancji wskazuje okres od dnia 1 listopada 2011 roku do dnia 2 lutego 2012 roku, jednakże z uwagi na kierunek środka zaskarżenia Sąd Apelacyjny nie miał możliwości dokonania zmiany w powyższym zakresie (art. 384 k.p.c.).

Mając na uwadze powyższe, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł jak w sentencji wyroku.

O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 11 ust. 2 i § 12 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2002 roku, Nr 163, poz. 1349 ze zm.).

A.K.